

ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Указом Президії Верховної Ради УРСР на неділю 16 березня 1969 року призначені вибори до обласних, районних, міських, районних у містах, селищних і сільських Рад депутатів трудящих Української РСР.

Місцеві Ради, що обираються у відповідності з положенням Радянської Конституції, на основі загального, рівного і прямого виборчого права при таємному голосуванні, є справді народними, вищими органами державної влади на своїй території. Вони покликані робити вплив на роботу промислових підприємств і колгоспів, торгівлі і громадського харчування, побутового обслуговування, охорони здоров'я, народної освіти, соціального забезпечення і таке інше.

Підготовка і вибори в місцеві Ради Української РСР — ця найважливіша політична кампанія — проходить у цьому році в обстановці широкого розгорнутого соціалістичного змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, під знаком боротьби українського народу за дострокове виконання завдань п'ятирічки.

Разом з усіма трудящими нашої республіки готуються до виборів в місцеві Ради всі члени Українського товариства глухих. Вони пишуться тим успіхами, яких досягнуто з часу останніх виборів до місцевих Рад у розвитку промисловості системи УТОГ, створенні необхідних умов у побуті та культурному житті трудящих глухих. До цих успіхів, зокрема, належать нові споруди ряду підприємств, нові житлові будинки і гуртожитки, нові будівлі закладів культури, які введено в дію на місяцях. Багато зроблено за останні роки, щоб створити членам Українського товариства глухих умови для високопродуктивної праці, для підвищення їх політичного і культурного рівня, для забезпечення здорового дозвілля. Все це можливо в країні, де влада належить трудящим в особі Рад.

У підготовці до виборів багато треба зробити обласним і низовим відділам УТОГ, господарським керівникам, партійним, профспілковим і утовіським первинним організаціям учбово-виробничих підприємств. Насамперед, треба широко розгорнути масово-політичну роботу серед виборців, використовуючи для цього клуби, будинки культури глухих, червоні куточки гуртожитків, бібліотеки.

Тепер відбуваються зустрічі депутатів з виборцями, що є однією з примітних рис і особливостей соціалістичної демократії. Керівникам закладів культури глухих слід організовувати зустрічі депутатів місцевих Рад з виборцями — членами УТОГ за місцем їх проживання. В клубах та будинках культури треба організовувати виставки і лекції, робити доповіді, проводити бесіди, політінформації, в яких розкривати досягнення і перспективи розвитку народного господарства, культури, охорони здоров'я області, міста, району. Треба також показувати нові рубежі колективів учбово-виробничих підприємств УТОГ, роз'яснювати завдання компактих груп заводів і фабрик, колгоспів і радгоспів у всенародному соціалістичному змаганні, зосереджувати увагу трудящих на нерозв'язаних проблемах, зміцнювати в них прагнення жити і працювати по-ленінському.

Найдемократичніший у світі радянський виборчий закон забезпечує обрання до місцевих Рад людей, в яких поєднуються ділові та політичні якості — сумлінна праця, життєвий досвід, організаторський талант і головне — відданість ідеям комунізму, справі Комуністичної партії, інтересам народу. На обрання таких людей депутатами місцевих Рад і спрямовано весь хід нинішньої виборчої кампанії.

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 5 (83)

Субота, 1 лютого 1969 року

Ціна 2 коп.

ЮВІЛЕЙНА ВАХТА ВІТЧИЗНИ

Народне господарство Радянського Союзу в 1968 році продовжувало розвиватись високими темпами. Трудящі нашої країни, розгорнувши соціалістичне змагання за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, добилися в третьому році п'ятиріччя нових успіхів у розвитку економіки, науки і культури, у піднесенні народного добробуту. Про це говориться в повідомленні Центрального статистичного управління при Раді Міністрів СРСР «Про підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства СРСР у 1968 році».

Темпи зростання народного господарства характеризуються такими даними: національний дохід, використаний на споживання і нагромадження, становив 107,2 процента до 1967 року, продукція промисловості — 108,1 процента, а продукція сільського господарства — 103,5 процента.

План за основними показниками промисловості перевиконано. Валова продукція сільського господарства в 1968 році становила 81 мільярд карбованців і була вищою, ніж в усі попередні роки. Плани державних закупів по більшості продуктів сільського господарства перевиконано.

Значно збільшився випуск товарів народного споживання. У минулому році темпи зростання виробництва предметів споживання були, як це передбачалося планом, дещо вищі темпів зростання виробництва засобів виробництва.

Далі у повідомленні ЦСУ СРСР відзначається, що темпи

зростання народного господарства за три роки п'ятиріччя по найважливіших показниках — національному доходу, обсягу промислового виробництва, реальних доходів населення, середній заробітній платі робітників та службовців, оплаті праці колгоспників — випереджали середньорічні темпи п'ятиріччя, передбачені Директивами XXIII з'їзду КПРС.

На кінець 1968 року за новою системою планування та економічного стимулювання працювало 27 тисяч промислових підприємств, які виробили понад 72 проценти всієї промислової продукції і дали більш як 80 процентів прибутку.

План зниження собівартості продукції, встановлений промисловими підприємствами, перевиконано. Перевиконано річний план нагромадження. Прибуток промисловості зріс порівняно з 1967 роком на 14 процентів.

У 1968 році, говориться далі в повідомленні ЦСУ СРСР, збільшилось виробництво сільськогосподарської продукції, зміцнилась матеріально-технічна база колгоспів і радгоспів. Незважаючи на складні погодні умови в ряді районів країни, колгоспи і радгоспи зібрали 169,2 мільйона тонн зерна (10,3 мільярда пудів). Валовий збір зерна був у минулому році майже на рівні найбільш урожайного 1966 року і на 30 процентів більший від середньорічного виробництва в 1961—1965 роках, а врожайність зерна перевищила рівень 1966 року.

Державний план закупів зерна перевиконано. В державні ресурси надійшло 69 мільйонів тонн зерна (4 мільярди 214 мільйонів пудів).

Поголів'я великої рогатої худоби і свиней у минулому році дещо скоротилось в основному за рахунок зменшення його в особистих підсобних господарствах населення. Кількість худоби в громадських господарствах залишилась приблизно на рівні попереднього року. Підвищилась продуктивність худоби в колгоспах і радгоспах.

Державний план закупів продуктів тваринництва перевиконано.

Середньорічна чисельність робітників і службовців у народному господарстві становила 85,1 мільйона чоловік. З 1 січня 1968 року здійснено ряд важливих заходів по дальшому підвищенню матеріального добробуту радянського народу. Середньомісячна грошова заробітна плата робітників і службовців збільшилась на 7,5 процента. Підвищилась оплата праці колгоспників. Реальні доходи трудящих в розрахунку на душу населення збільшились порівняно з 1967 роком на 6,1 проценти, а за три роки п'ятиріччя — на 20 процентів.

У повідомленні ЦСУ відзначаються далі успіхи, досягнуті в розвитку народної освіти, науки і культури.

Загальна чисельність населення Радянського Союзу на 1 січня 1969 року становила 239 мільйонів чоловік.

(ТАРС).

МАЙСТРИ ВИСОКОЇ ТОЧНОСТІ

Репортаж

До експериментального цеху ми завітали після загального ознайомлення з усіма цехами Київського дослідного підприємства. Побували також у лабораторії сурдотехніки. Тут вже розпочався випуск досить цікавого приладу «Звук-12», створеного спеціалістами Проектно-конструкторського бюро УТОГ. Декілька таких апаратів уже готується до відправлення в школи-інтернати для туговухих дітей, де вони допомогатимуть їм у навчанні.

Та всього того, що виробляється на підприємстві, не можна уявити без його невід'ємних помічників — інструментальників високого класу точності, які працюють в експериментальному цеху. Саме за їх допомогою освоюються і запроваджуються у виробництво ті чи інші вироби. Різними бувають вони. Іноді коли вперше дивись на виріб, часто не задумуєшся над тим, яким саме чином він зроблений. Адже перш, ніж потрапити до покушця, кожний з них пройшов довгий і складний шлях. Ось, наприклад, звичайний квартирний пластмасовий електроштекер, який випускають на цьому підприємстві. Щоб цей електроштекер мав належний вигляд, деталі до нього готують на механічних штампах за допомогою спеціальних пресформ. Останнім часом такі електроштекери почали складати на конвейері.

Пресформи — не така вже й

проста річ. Виготовляються вони на основі технічних креслень деталей, що вимагає у робітника високої точності і майстерності.

Передусім знайомимося з ветераном інструментальників Георгієм Федоровичем Дризенером. Трудова біографія молодих виробничників тісно пов'язана з його ім'ям. Майже всі вони — учні Георгія Федоровича. Багато сил, навиків і вміння передав він своїм учням за 15 років праці на підприємстві.

— Коли я прийшов сюди працювати, — згадує Георгій Федорович, — тут було всього два слюсарі-інструментальники. Слюсарів з числа глухих не було. Тепер володіють цією кваліфікацією понад 20 чоловік. Найдосвідченіші з них — Григорій Гонкало, Микола Ткаченко, Борис Яковенко, Микола Онніченко та інші. На підприємстві прийшли вони з шкільної лави.

Георгій Федорович показує спеціальний журнал, де виписано перелік основних питань, які вивчали майбутні слюсарі-інструментальники. Увагу привертає не лише те, як потрібно тримати і користуватися слюсарним та вимірювальним інструментами, чи дотримуватись правил техніки безпеки. На рівні з освоєнням професії велике значення надавалось

також трудовій дисципліні, спілкуванню з людьми, догляду за робочим місцем тощо. І це відрізняє. Адже юнаки, які вступають в своє трудове життя, повинні бути освіченими, культурними людьми. Георгій Федорович, зокрема, розповідає про Юлія Бердичевського, який не тільки досконало оволодів кваліфікацією слюсаря-інструментальника; його раціоналізаторські пропозиції знайшли широке застосування в практиці і дали великий економічний ефект, за що Ю. Бердичевський одержав авторське свідоцтво і грошову премію. Зараз він уже слюсар 5 розряду. Виконує найскладніші замовлення. Готує за технічними кресленнями пресформи завжди з високою точністю.

Григорій Гонкало працює над одним з пристосувань для апарату «Звук-12». Щоб скласти це пристосування, потрібно виготовити понад 20 різних деталей. Григорій успішно справляється з ними.

Микола Онніченко уже закінчив матрицю для штепсельного з'єднання і тепер доводить її до заданого розміру.

Про слюсарів-інструментальників Петра Приму і Олександра Шута, які завжди виконують в строк завдання будь-якої складності, добре відзнаються начальники експериментального цеху О. Козинюк

та майстер механічної дільниці Г. Пляс.

Молоді експериментатори Київського дослідного підприємства — це по-справжньому за-

кохані в свою справу майстри і просто хороші люди. Працюють вони там, звідки починається виробництво. Обслуговують не тільки його, але виконують і різні складні замовлення для багатьох підприємств системи УТОГ.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

На фото: слюсар-інструментальник експериментального цеху, ударник комуністичної праці Юлій Бердичевський. Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ТУТ КОЖЕН КАМІНЬ ЛЕНІНА ЗНАЄ

ПО ЛЕНІНСЬКИХ АДРЕСАХ

ЦІ СЛОВА Маяковського звучать особливо вагомо, коли ходиш по вулицях Ульяновська. І хочеться запам'ятати не тільки нинішній вигляд цих місць, а й уявити, якими вони були за Ілліча, уявити собі образ найлюдянішої Людини.

Ось школа № 1. Раніше тут була чоловіча гімназія, в ній і вчився Володя Ульянов. Три ряди низеньких парт, напівкруглі прорізи в стіні, старі географічні карти — ото й усе нехитре обладнання класу. Але що відчують семирічні діти, йдучи сюди на свій перший урок!

Велика честь бути учнем цієї

школи. І якщо подивитися в коридорі на мармурову дошку, то чималий список медалістів красномовно говорить, як виконують діти ленінський заповіт: вчитися, вчитися і вчитися. Тільки в цьому році 11 випускників удостоєно золотих і срібних медалей.

Напроти класу — актовий зал, де в травні 1887 року Володимир Ілліч складав випускні екзамени. Тоді сім'я Ульянових дізналася про страту Олександра. Тяжка звістка про улюбленого брата невимовним боєм лягла на серце Володі. І скільки потрібно було самовладання, щоб у таку гірку годину успішно відповідати екзаменаторам! Незважаючи на вагання, — адже це брат страченого народодовольця Ульянова — гімназійне начальство не змогло відмовити в золотій медалі найкращому учневі. Але прізвисько його все ж не занесли на почесну дошку.

Проте історія розсудила інакше. Гімназія, саме місто носять тепер ім'я Ульянова.

Священна, дорога земля, де

народився великий Ленін. Багато місць тут зв'язано з його ім'ям. Ось будинок Ульянових, Тепер це музей. Тут, біля джерел безсмертного життя, черпають сили і натхнення мільйони людей. Різні залишають вони записи в Книзі відзвітів, не схожі їхні мови, почерки й слова. Але думки єдині: будемо жити і боротися за Іллічем!

Важко передати почуття, яке охоплює тебе, коли знайомишся з кімнатами музею. Побачивши рояль у вітальні, ясно уявляєш всю сім'ю в зборі. Біля інструмента — Марія Олександрівна, яка грає улюблені мелодії з «Аскольдової могили» або «Гусельки-Гусельки» — для дітей. Кабінет батька. Здається, що Ілля Миколайович щойно підвівся з-за столу, а на дивані сидів, розмовляючи з ним, Володя.

Недалеко від будинку, де панує велична тиша, чути шум будов. Багато їх в Ульяновсь-

ку. І грандіозний Ленінський меморіальний комплекс, і Палац піонерів, і нові корпуси заводів, і магазини, і житлові будинки — день у день змінюють обличчя колись напівсонного Сибірска.

А тоді, весною 1887 року, місцеве «товариство» не хотіло знатися з сім'єю «державного злочинця». Забули все: і заслуги Іллі Миколайовича на ниві народної освіти, і старі симпатії. Навіть партнер Володі по шахах перестав бувати в «крамольному» домі. І попутника не знайшлося матері під час поїздки до Петербургу на побачення з Олександром. А для Володимира Ілліча зачинилися двері столичних учбових закладів, лишився тільки Казанський університет. Але й сюди не хотіли приймати. Тільки спеціально дана характеристика, в якій зазначалося, що Марія Олександрівна має намір бути з сином, допомогла. Мабуть, начальство розра-

ховувало на стримуючий вплив матері.

Недовго пробув Володимир Ілліч у Казанському університеті: за участь у студентській сході його незабаром виключили.

Але пам'ять про нього збереглася тут навічно. На тому ж другому поверсі університету, де колись кипіла гнівом та обуренням сходка і виступав студент-юрист Володимир Ульянов, тепер міститься кафедра історії КПРС. Її співробітники разом з членами інших кафедр готують фундаментальну працю — «Ленін, революція, сучасність». В друкарні вже набрано велику книгу про торжество ленінської національної політики в Татарії, готується дисертація про марксистський гуртків в Поволжі, монографія «Ленін у Казані».

У розмові з викладачами і студентами Казанського університету повніше вимальовується не тільки його славна історія, а й наукові дослідження, які тут проводяться, плани

ДЛЯ ТРУДІВНИКІВ СЕЛА

Мені хочеться розповісти коротенько про діяльність нашого сільського червоного кутка глухих. Правда, приміщення у нас покищо маленьке, і ми не маємо змоги прийняти в ньому усіх бажаючих. Але це не є нам перешкодою: усі заплановані заходи ми маємо змогу провадити у сільському будинку культури.

Що ми вже зробили? Вивчили з глухими трудівниками села Статут УТОГ і постанову VIII з'їзду Українського товариства глухих; виїжджали в села і проходили тими місцями, де билися з фашистськими загарабниками у роки Великої Вітчизняної війни прославлені партизани з'єднання двічі Героя Радянського Союзу О. Ф. Федорова.

Нині ми готуємося до 100-

річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Організуємо серед глухих вивчення біографії Леніна.

Нещодавно ми придбали телевізор; телевізійні передачі, які будуть дивитися глухі, дадуть змогу поліпшити масову роботу в червоному куточку.

У розробленні заходів і в їх виконанні нашому червоному кутку велику допомогу подають партійна організація колгоспу і вчительський колектив сільської школи, з якими ми підтримуємо тісні зв'язки.

А. ІВАНІСИК.
Завідуючий Червоним куточком.

с. Люб'язь,
Любешівський район,
Волинська обл.

Спеціальні школи-інтернати для глухих і туговухих дітей за час навчання прищеплюють вихованцям любов до праці. Тому в школах є спеціальний клас, де учні знайомляться з основами виробничих процесів.

На фото: (зверху) в Макіївській школі-інтернаті для глухих дітей урок праці веде Віра Василівна Чуб; (внизу) першокласники знайомляться з роботами старшокласників.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НОВИЙ рік колективи усього-рідських учбово-виробничих підприємств № 1 і № 2 зустріли достроковим виконанням річних виробничих завдань по всіх техніко-економічних показниках. Уже перша декада січня показала, що обидва колективи не знижують взятих темпів соціалістичного змагання. В полі зору партійних організацій постійний контроль за роботою змін і дільниць.

На загальних зборах підводяться підсумки роботи, ставляться нові завдання. Так було і цього разу. По-діловому обговорювали мебельники Ужгородського УВП-1 свої виробничі справи.

Бригадир складальників Й. Свистак, закінчуючи свій виступ, висловив думку всіх присутніх: «Давайте добре розпочнемо рік!»

Питання культури виробництва, обслуговування робочих місць, санітарно-гігієнічних умов та багато інших питань піднято на зборах. У виступах робітників відчувалося непереховане уболівання про те, щоб з початку року не знизити високі темпи, забезпечити постійну ритмічну роботу підприємства. Про це, зокрема, говори-

ПИТАННЯ—НА ПОРЯДОК ДЕННИЙ

ли робітники М. Русин, В. Бумбак, М. Вовк, К. Лопіт та інші.

Дуже вчасно порушується питання про поліпшення побутових умов робітників, які живуть у гуртожитках. Справді, це питання повинно бути на порядку денному партійної, профспілкової та уюгівської організацій обох підприємств. І ось чому.

Вражає тіснота і скупченість в гуртожитку УВП-2 (у кімнатах живе по 12—15 чоловік). Приміщення погано вентильовані. В кімнатах загального користування брудно. В гуртожитку УВП-1 у кімнатах на дві особи живуть по три чоловіки. Тіснота відчувається в усьому. Тут не в належному порядку електропроводка, в коридорах подекуди нема електроламп.

Немає в гуртожитку ні душової, ні пральної. Вихователь В. Кисельов говорить, що їх не було передбачено проектом. Але від цього мешканцям не краще. В кімнатах, м'яко кажучи, не дуже тепло.

І все ж треба віддати належне: створені ради гуртожит-

ків, вихователі, вчителі вечірніх шкіл робітничої молоді виховну роботу планують. Черні кутки обладнані наочною агітацією, є стенди кращих людей виробництва, створені альбоми з картинками-плакатами.

В обох гуртожитках виділяють стіннівки. Вечорами мешканці мають можливість подивитися телевізійні передачі.

Плануються і проводити екскурсії та культпоходи в місцях бойової слави партизан Закарпаття. Частенько в гуртожитки навідується старий комуніст, ветеран праці Я. Ісакович Голод. Молодь любить послухати його розповідь про перші роки організації підприємства, про міжнародне становище, про справи на виробництві. При гуртожитку створені гуртки «Умілі руки», «Фотолюбители».

Для початку тут є все, що потрібно тільки знаходити нові форми масової роботи, розширювати актив, залучати до роботи усіх мешканців гуртожитку.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.

ВИХОВАННЯ і навчання глухих дітей в Українській РСР має давню історію. Ще в дореволюційний період сурдопедагоги України внесли значний вклад у розвиток вітчизняної теорії і практики виховання дітей з недоліками слухового аналізатора. Особливо великі досягнення в цій галузі здобули українські сурдопедагоги після Великої Жовтневої соціалістичної революції. Працюючи в постійному тісному контакті з дефектологами РРФСР та інших братніх республік, вони успішно розв'язали ряд складних і важливих питань сурдопедагогічної теорії і практики. Проте, до останнього часу цей досвід не знаходив свого теоретичного узагальнення і висвітлення. Ось чому вихід у світ книги * М. Д. Ярмаченка є великим вкладом у цю важливу справу.

Спроба автора дати систематичне висвітлення розвитку на Україні теорії і практики виховання і навчання дітей з недоліками слуху від його зародження в Київській Русі і до останнього часу заповнює ту прогалину, яка існувала в сурдопедагогії. Широкий моно-

КНИГА ПРО ВИХОВАННЯ І

графічний виклад матеріалу, побудований на глибоких дослідженнях архівних і літературних джерел, по добору і аналізу яких завжди автор підходить суто критично, дає йому можливість зробити об'єктивні і вірогідні висновки та узагальнення. Аналізуючи архівні дані, автор намагається проникнути в суть соціальних явищ і розкрити їх вплив на розвиток сурдопедагогічних ідей і освіти глухих дітей.

Книга М. Д. Ярмаченка побудована на чіткій періодизації, що забезпечує послідовність і систематичність викладу подій в їх історичному розвитку. В цілому вона справляє глибоке враження ідеями гуманізму, які рухали розвиток освіти глухих ще в дореволюційний час. Ці ідеї стають керівними за Радянської влади. Радянська держава створила для виховання і навчання глухих такі умови, яких не було, нема і не може бути в жодній капіталістичній країні світу. Все це яскраво доводить автор на конкретних фактах. Історико-педагогічний аспект книги у поєднанні з глибоким аналізом і узагальненням процесу навчання та виховання глухих дітей в Українській РСР робить її надзвичайно цінним посібни-

ком для студентів дефектологічних факультетів та працівників спеціальних шкіл.

У першій частині книги «Виховання і навчання глухих дітей на Україні в дореволюційний період» докладно висвітлено історію зародження розвитку кожного окремого закладу для глухих на Україні. Тут, зокрема, вперше висвітлено історію розвитку спеціальних шкіл у Західній Україні, яка тривалий час перебувала під п'ятою іноземних загарабників.

Книга починається аналізом суспільного становища і суспільних поглядів на глухих Київській Русі.

Основними засобами існування глухих у дореволюційний період залишаються благодійність окремих осіб і жалюгідні кошти, які одержували школи від прибутків майстерень і підсобних господарств, в яких основною робочою силою були глухі учні.

Аналізуючи стан навчальної роботи шкіл глухих за дореволюційних часів, автор показує, які великі труднощі вони відчули в комплектуванні педагогічних кадрів, в методичній керівництві, не маючи ні програм, ні підручників, ні методичних посібників. Кожна шк-

широкого будівництва нових корпусів і лабораторій.

Тема «Ленін у Казані» надихає не самих лише вчених. Їй присвятив свій твір місцевий композитор Б. Мілюков. Пого земляк Ф. Ахметов пише «Пісню про Леніна»; в республіці незабаром вийде книга поем «Ти в наших серцях».

Восени в Куйбишеві стоїть вже зроблено. І до сторічного ювілею вождя робітники, художники, вчені міста, трудящі всієї Татарії — в минулому безправної і майже неписьменної — несуть плоди своєї праці, творіння своїх рук і розуму, щоб ще і ще раз прославити у віках немеркнучий образ творця Комуністичної партії першої в світі соціалістичної держави.

Восени в Куйбишеві стоїть чудова погода — чисте прохолодне повітря, ще яскраве сонце і жовте листя, яке відсвічує міддю. Сімдесят дев'ять років тому, отакою жовтневою дня, Ульянови приїхали в Самару — нині Куйбишев. Університетська Казань була для них негостинною: життя сім'ї, завдяки «старанням» властей, стало нестерпним, і вона перебралася спочатку на хутір

Алакаєвку, а потім у Самару. Але, де б не наймали житло Ульянови, поліцейські нагляді не залишали їх без «уваги», передаючи з рук в руки. «Маю честь донести вашому високоблагородію, що родина Володимира Ульянова з 1 частини перейшла на проживання в III частину... в будинок Ритикова», — доповідав пристав самарському поліцейському.

У колишньому будинку Ритикова тепер — лекторій; нагорі, на другому поверсі, відтворено обстановку, в якій жили Ульянови. Ідальня, де збиралася сім'я. Дитяча кімната. Кабінет Володимира Ілліча. Тут він працював, тут написав свій перший твір, який відкриває нині його зібрання творів.

В одній з кімнат — книги, журнали, які читав В. І. Ленін, документи про його юридичну діяльність. Фотографія будинку Самарського окружного суду. І ось уже уявляєш собі, як молодий адвокат Ульянов швидким кроком іде по вулиці, звертає на невелику площу. До початку судового засідання є ще час, і він сідає на лавку в скверіку. Звідси, в провітлі двох будинків, видно квадратик Волги. Добре, див-

лячись на синю гладь ріки, по-міряти, переглянути газети. Але хтось підсів, запитав про щось, почалася розмова...

Чотири роки пробув Володимир Ілліч у Самарі, і, звичайно ж, не сама лише адвокатська практика займала його думки. Глибоко вивчивши праці Маркса і досконально розібравшись в економіці Росії, він виконав історично важливе завдання — розвінчав народників 90-х років, провадив велику пропагандистську роботу, прилучав молодь до марксизму.

У Самарі, під час гарячих суперечок і гострих дискусій, про які нині розповідають музейні експонати та мармур меморіальних плит, Володимир Ілліч у хвилини глибоких роздумів про майбутнє Росії бачив заграву прийдешніх класових битв. Тут він дійшов висновку, що перемогу соціалізму принесе нездоланна могутність пролетаріату, якщо на чолі його стоятиме революційна, марксистська партія.

До створення такої партії, партії нового типу, і приступив В. І. Ленін. Але це було вже в Петербурзі.

В. МОЙСЄЄВ.

Колектив Запорізького учбово-виробничого підприємства, розглядаючи створення і впровадження нової техніки як одне з головних завдань в полегшенні праці робітників, виготовив торік універсальний стенд для перевірки дроселів, верстат для калібровки котушок дроселів, верстат для різання і зачищення вивідних кінців дроселя та інші.

На фото: оператор В. Гаєвський працює на стенді для перевірки дроселів. Фото Е. БЕКЕРМАНА.

М. Хасинович працює на Ждановському УВП. Ударник комуністичної праці, він систематично перевищує норми виробітку на цвяхових автоматах.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ЕКСПЕРИМЕНТАТОРИ

На базі інструментального цеху Донецького УВП організована експериментальна група, перед якою поставлено завдання — розробляти і впроваджувати у виробництво нові, більш ефективні пристосування, напівавтомати і автомати по складанню електроустановочних виробів.

У склад експериментальної групи увійшли кращі слюсарі-інструментальники Л. Дробященко, С. Будевич, токарі В. Скопич, Р. Секачов, фрезерувальники Г. Мосляк, В. Яковенко та конструктор І. Лопін.

Зараз експериментальна група виготовляє напівавтомат для складання пружин з пластикою для вимикачів та перемикачів, розробляє креслення на нарізування різьби у вкладиші і контакти. Впровадження у виробництво пристосувань і автоматів дасть можливість підприємству значно покращити якість продукції, підняти продуктивності праці.

Б. ТУРКІН.

Наш нештат. кор. Донецьк.

ГОТУЮТЬ КАДРИ

З року в рік Артемівське УВП поповнюється кваліфікованими швеями за рахунок випускників учнівської групи виробничого навчання. Незважаючи на свій малочисельний склад, вона є важливим резервом молодих кадрів.

У нинішньому році в групі навчається 15 юнаків і дівчат. Серед них особливо добре встигають Олена Ілічова, Лілія Муліна, Надія Гурсева та інші.

Велика заслуга у підготовці молодих робітниць належить інструктору виробничого навчання В. Пилипенку. За 17 років роботи на цій посаді Віра Іванівна підготувала не один десяток кваліфікованих швей. Імена колишніх учениць, нині ударників комуністичної праці, Г. Тарасової, С. Фомичової, В. Галичиної, А. Румянцевої та багатьох інших відомі всьому підприємству. А Г. Шиян тепер очолює передову на УВП бригаду.

Як і раніше, поряд з професійною підготовкою, у навчальній групі велику увагу приділяють політико-виховній роботі, поліпшенню її форм проведення. Тепер ця робота набрала більш практичного характеру і зв'язана з виконанням конкретних завдань, що стоять перед учнями.

Так, готуючись до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, учнівська група взяла зобов'язання: підвищувати якість навчання, культури та ідейно-політичного рівня. Основна мета цих заходів — домогтися завоювання почесного звання «Учнівська група комуністичного порядку». Взяті зобов'язання успішно виконуються.

Мине небагато часу, і молоді швей займуть робочі місця в цехах масового пошиву УВП поруч із заслуженими майстрами праці.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Наш нештат. кор. Артемівськ. Донецька обл.

МРІЯ МАРІЇ МАРКІНОЇ

Марія Степанівна Маркіна працює у Красногвардійському райпобуткомбінаті майстром пошиття верхнього одягу. Працює недавно, але за короткий час заслужила любов і повагу всього колективу.

Коли Марія Степанівна прийшла поступати на роботу, у відділі кадрів завагалися: а чи справиться вона? Адже Марія глуха, та й доведеться працювати їй одній серед чуючих.

У пошивному цеху верхнього одягу, куди направили Марію, робітниці уважно придивлялися, як вона працює. Та не-

забаром всі переконалися, що новенька працює надзвичайно швидко. Коли ж було виконано перше замовлення, Марія Степанівна дуже хвилювалася. Але даремно: якість виявилася відмінною!

Тепер їй без вагань доручають виконувати найскладніші замовлення.

— Золоті руки в Марії, — кажуть в цеху. Найкращих показників у праці добилася Марія Степанівна, коли стала на ленінську трудову вахту. Місячні плани вона виконує більш, ніж на 150 процентів при відмінній якості. Таких показників не мають навіть майстри, які працюють тут по кілька років.

У Марії Степанівни мрія — стати ударником комуністичної праці.

А. ПОГРІБНА.
Директор Джанкойського клубу глухих Кримської області.

Працюють і вчаться

Об'єднані у компактну групу, молоді робітники Чернівецького деревообробного комбінату добре зарекомендували себе на виробництві. Столяр-складальник М. Халатурник — передовик виробництва, ім'я його занесено на Дошку пошани. Ударник комуністичної праці В. Сорокан працює на шліфувальному верстаті. Обидва вони добре працюють, постійно відвідують секцію легкої атлетики, вчаться у вечірній школі робітничої молоді.

Н. КОМІСАРОВА.

НАВЧАННЯ ГЛУХИХ ДІТЕЙ

ла працювала на свій власний розсуд. Ось чому в окремих школах тих часів використовувалися найрізноманітніші методи навчання глухих (усний, письмовий, тактильний, мімічний). Проте вже тоді, як показує автор, серед українських сурдопедагогів формувалися передові ідеї в навчанні глухих.

У другій частині — «Виховання і навчання глухих дітей в Українській РСР після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції» переконливо розкривається благотворний вплив революційних перетворень на розвиток шкіл і освіти глухих в республіці. Під неухильним піклуванням партії і уряду поступово розвивається на Україні передова сурдопедагогічна теорія. Вже в 1919 році за підписом В. І. Леніна виходить постановою Раднаркому про необхідність забезпечення виховання в спеціальних навчальних закладах Народного Комісаріату освіти всіх дітей з фізичними вадами.

З цього часу кількість шкіл для глухих дітей неухильно зростає. На початку 1941 року в УРСР уже працювало 83 школи, в яких навчалася 9419 глухих учнів.

Зростання шкіл викликає потребу в забезпеченні їх кваліфікованими педагогічними кадрами. І вже з 1920 року на Україні відбувається систематична підготовка сурдопедагогів через різні курси. Водночас при Київському педінституті ім. О. М. Горького створюється і дефектологічний факультет, на якому здійснюється підготовка висококваліфікованих вчительських кадрів для спеціальних шкіл. Вдосконалюється і керівництво навчально-виховною роботою шкіл глухих. Для цього створюються при органах народної освіти спеціальні відділи, а також Науково-дослідний інститут дефектології та Республіканський науково-методичний кабінет спеціальних шкіл.

В роки довоєнних п'ятирічок були розроблені спеціальні навчальні плани, програми, підручники, навчально-методичні та наочні посібники. Поступово зростає роль наукових досліджень в галузі сурдопедагогіки, спрямованих на подолання в теорії і практиці навчання глухих різних формалістичних теорій, на розвиток передових ідей в цій галузі. Бурхливий розвиток радянської сурдопе-

дагогіки привів до того, що в сучасних умовах випускники шкіл глухих поповнюють лави кваліфікованих робітників в промисловості і в сільському господарстві. Багато з них, закінчуючи вузи і технікуми, стають висококваліфікованими спеціалістами. Серед глухих виробників є багато раціоналізаторів, винахідників, ударників комуністичної праці, які за самовіддану працю нагороджені орденами і медалями Радянського Союзу.

Рецензована книга сповнена вірою автора у невичерпні можливості розвитку пізнавальної діяльності глухих, що відкриває перед сурдопедагогами оптимістичні перспективи.

Звичайно, книга має і деякі недоліки. Можна було б повніше висвітлити вклад українських сурдопедагогів в установлення і розвиток російської системи виховання і навчання глухих дітей, глибше проаналізувати досягнення українських науковців у цій галузі, особливо за останні 10—15 років. Проте це не знижує загальної позитивної оцінки даного посібника. Безсумнівно, його з великим інтересом і користю прочитає кожен, хто має відношення до глухих.

П. ГУСЛИСТІЙ.
Кандидат педагогічних наук, доцент.

Наше ЖИТТЯ 3

1 лютого 1969 р.

В ГУРТОЖИТКУ СТАЄ ЦІКАВІШЕ

Сумське учбово-виробниче підприємство має хороший гуртожиток на 240 місць. Затишний він, зручний. А головне, тут цікаво проводять дозвілля десятки молодих робітників. І все це завдяки турботам ради гуртожитку.

До ради гуртожитку обрано 7 чоловік. Це — активні, наполегливі виробничники. Вони й організовують цікавий відпочинок робітників під керівництвом вихователя тов. Михайловської, яка віддає цій справі багато сил й умінь.

У гуртожитку є хоч і невеликий, зате добре обладнаний Червоний куточок, у якому чисто і затишно.

Мешканці гуртожитку регулярно проводять вечори, диспути, обговорюють книги тощо. Дуже цікаво пройшов диспут на тему — «В житті є завжди місце подвигам» і тематичний вечір — «Образ В. І. Леніна в образотворчому мистецтві», а також літературні вечори по книгах М. Горького — «Мати» і М. Шолохова — «Доля людини» та ін. Книгами мешканців гуртожитку забезпечує бібліотекар Будинку культури тов. Никітенко, яка цікавиться запитам юнаків і дівчат, враховуючи, хто чим цікавиться, яка література кому подобається.

Особливо багато попрацювала рада гуртожитку разом з радою Будинку культури напередодні Нового року в організації маскараду.

У тому, що в гуртожитку завжди чисто і затишно, велика заслуга санітарної комісії. Її члени завжди на посту.

Робітники Юрій Бібіков та Віра Юринова знаходять час, щоб вчасно випускати стіну газету.

Прийнятно усвідомлювати, що в нашому гуртожитку дедалі стає все цікавіше.

А. МИШИНЦЕВ.

Житомирський Будинок культури глухих. Учасники драмколективу поставили комедію А. П. Чехова «Освідчення». Ролі виконують (зліва направо): Чубунова — І. Кутишенко, Наташі — Т. Герасимчук, Ломова — М. Радченко.

Хмельницький Будинок культури глухих. Учасники хореографічного гуртка Е. Савулицька виконують жартівливий російський танок «Одна-одишенька».

Жвава дискусія

Понад двісті трудящих глухих прийшло у Запорізький будинок культури, щоб взяти участь у дискусії на тему «У людини все повинно бути прекрасним». Обговорення виявилось цікавим. Воно зачепило питання моралі і моральності, дало можливість правильно розуміти такі поняття, як щастя, дружба, любов і т. д.

У дискусії взяли участь М. Хмеловський, К. Мелаш, В. Коваленко, Б. Лавренюк та інші. Усі присутні погодилися з виступаючими, що треба берегти моральність, любов, дружбу, нашу комуністичну мораль і погляди на людське щастя, давати нищівну відсіч ханжам, міщанам та іншим нелюдам, які ще є, на жаль, в нашому середовищі.

С. МОРДУШЕНКО.

Наш нештат. кор.

Запоріжжя.

Комсомольське весілля

На Садгорському учбово-виробничому підприємстві її знають як чудову виробничницю. До всього у неї завжди є діло. З'явилися на підприємстві нові верстати, Катерина першою оволоділа новою технікою. Спочатку 8, потім 12 і 18 плетільних верстатів обслуговувала вона. Перевиконує норми виробітку при відмінній якості продукції. Вечорами вчилася у школі робітничої молоді. Багато часу віддає комсомольській роботі.

Недавно колектив поздоровив Катерину Грушевську і Віктора Микитюка, робітника УВП, справивши їм комсомольське весілля. Молоде подружжя добре трудиться, приймає активну участь у громадській роботі на підприємстві.

Л. МАРУЩАК.

Секретар комсомольської організації Садгорського УВП.

„01, 02, 03“

У Житомирському будинку культури глухих проведено усний журнал «01, 02, 03» (номери телефонів), в якому взяли участь інспектор міської пожежної охорони А. Дідківський, начальник міськвідділу міліції В. Лесківський, лікар швидкої допомоги Є. Барановський.

Після їх виступів про проти-пожежні заходи, боротьбу з порушниками громадського порядку і першу допомогу при нещасних випадках гуртківці будинку культури показали сатиричні сценки, що тематично зв'язані з усним журналом. В цих сценках брали участь самодіяльні актори Р. Венгловський, С. Григорчук, О. Попрощий, Є. Бортовський, В. Ткачук, М. Бондарець, В. Попик та інші.

Р. ГРЕСЬКО.

Наш нештат. кор.

Житомир.

Київський Палац культури глухих. Учасники естрадного гуртка С. Усов (ліворуч) і П. Пустогвар з успіхом виступають на сцені в ролі клоунів. Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДЛЯ ДОЗВІЛЛЯ ТРУДІВНИКІВ

Теплою хвилею прийшла радість до глухих трудівників великого промислового міста на півдні України — Херсона. Тут споруджено Будинок культури глухих. Став до ладу в системі Українського товариства глухих ще один заклад культури. На фото, читачу, ти бачиш цю красиву споруду, приміщення якої незабаром заповниться у вільний від роботи час і молодими і літніми людьми.

У новому Будинку культури створюються всі умови для культурного відпочинку людей, для підвищення їх ідейного і політичного рівня, для активної гурткової роботи і широкого розмаха художньої самодіяльності.

Найбільшим тут є зал для глядачів, який розраховано на 300 місць. У ньому регулярно демонструватимуться кінокартини, відбуватимуться спектаклі, виступатиме художня самодіяльність міста та гостей з інших обласних відділів Українського товариства глухих. Кінопроеційна апаратура, яка, до речі, прибула з Ленінграда без автоматичних заслонок, незабаром буде встановлена. Заслонки змушені були доставити в іншому місці.

Малий зал, який розміщено біля бібліотеки і читального залу, вже обладнано під лекційний зал. Тут розставлено стільці, працює телевізор і поки що демонструються кіно-

фільми на вузькоплівковому кінопроекторі «Україна».

Викликає також захоплення ціла низка кімнат для роботи гуртків і художньої самодіяльності; просторий спортивний зал для тих, хто любить займатися спортом.

Для того, щоб Будинок культури став до ладу якнайшвидше, багато сил і вміння докладають активісти. Кожну хвилину, вільну від роботи, вони проводять тут, усуваючи недоробленості, приводячи приміщення в належний стан.

Добре слово вдячності заслужили художник Л. Февральський, столяр Л. Дяченко, старша чергова Б. Резнікова, коче-

гар О. Чеботарський, робітники М. Бейдер та інші.

Усе це, безперечно, добре. І те, що є тепер у херсонців новий Будинок культури, і що глухі трудівники виявляють до нього неабияку цікавість. Але вся ця радість затьмарена деякими незначними недоробленостями, винуватцями яких виявилися окремі особи з місцевих організацій.

Взяти, наприклад, спортивний зал. Для його обладнання Херсонський обласний відділ УТОГ ще 26 вересня 1968 року перерахував ремонтно-будівельному управлінню Херсонського облбудуправління 412 карбованців і 62 копійки. Але об'явні 4 гімнастичні драбини, 2 баскетбольних щити і 7 гімнастичних лавок так і залишилися ще й зараз не зробленими. Скільки не зверталися з проханням до цього управління виконати замовлення, його керівники залишаються байдужими.

Не зовсім хороше зробили і керівники з будівельних управлінь, які споруджували Будинок культури. При здачі об'єкту і підписанні акту про його готовність було виявлено істотні недоробки. Побачивши таку справу, керівництво БУ-8 і ХБУ-512 дало гарантійного листа, за яким воно обіцяло усунути виявлені недоробки.

Та проходить час, а будівельники не появляються на об'єкті.

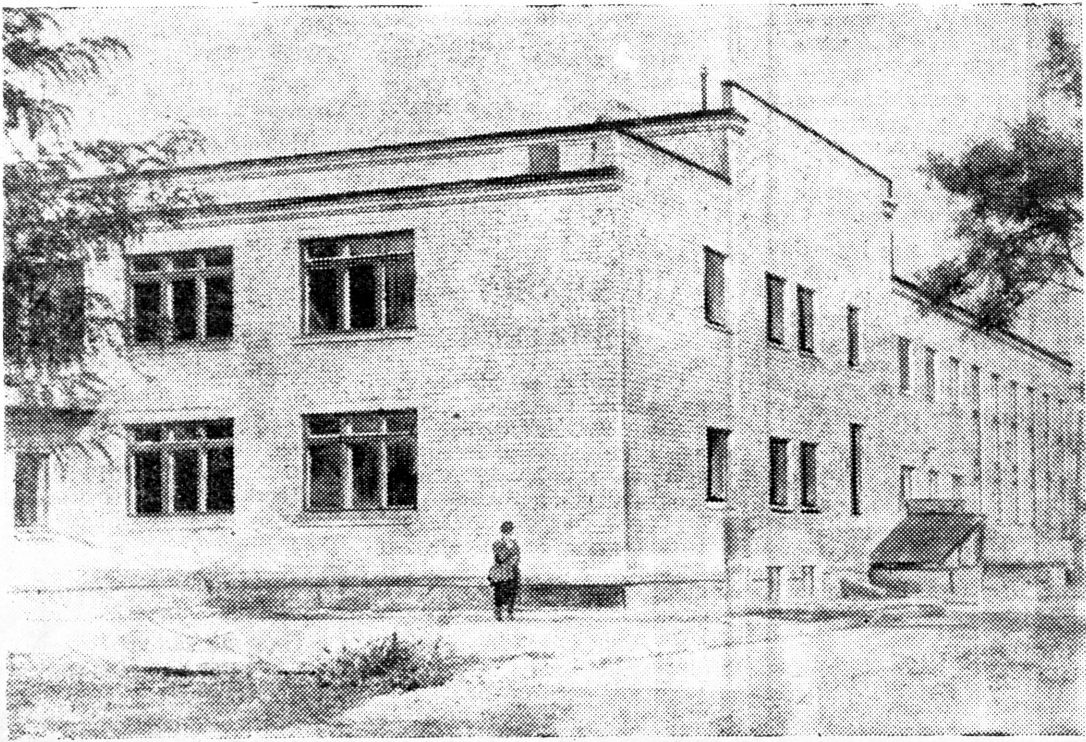
Хочеться сподіватись, що ці прикрі недоробки будуть усунуті найближчим часом. Бо ж глухі трудівники з нетерпінням чекають того дня, коли вони зможуть бути повними господарями свого Будинку культури.

Ів. ГАЙ.

Спец. кор. «Нашого життя».

Херсон.

На фото: зовнішній вигляд нового Будинку культури глухих.

Чемпіон області

У січні в місті Хмельницькому проходив обласний чемпіонат з шахів серед чоловіків, до якого взяло участь 6 кандидатів у майстри спорту та першорозрядників.

На особисте запрошення змаганні взяв участь Олександр Петрівський, який нещодавно виступав у фіналі республіканських змагань з шахів серед глухих, де він зайняв п'яте місце та виконав норматив на присвоєння йому звання кандидата у майстри спорту.

Не програвши жодної партії, О. Петрівський зайняв перше місце. Він був урочисто проголошений чемпіоном Хмельниччини 1969 року.

И. КЛЕЙМАН.

Наш нештат. кор.

Редактор В. ПІТЕНКО

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, Зам. 1268—5040. 68 р.